

Jaroslav Kolůch

O Matějovi a zlé čarodějnici

Matěj ležel na horní posteli a schovaný pod peřinou hrál na tabletu hry. Tajně. Už měl dávno spát. Jeho mladší sestra Adélka spokojeně oddechovala na posteli pod ním a máma s tátou se v obýváku dívali na televizi.

Odbila půlnoc a Matěj byl tak zabraný do hraní her, že si ani nevšiml, že už je tolik hodin. Na balkoně jeho pokoje se zjevila postava. Velká, tlustá, oslizlá stařena s úzkýma zlýma očima a dlouhým křivým nosem, posetým spoustou bradavic. Prošla skrze balkonové dveře a tichým krokem se blížila k Matějově posteli.

Matěj nebyl příliš pořádný kluk a na zemi se povalovalo spousta hraček. Ježibaba na jednu z nich šlápla. Matěj vylekaně zvedl peřinu a spatřil před sebou starou babiznu s obrovským pytle. Vyděšeně vykřikl, ale z úst mu žádný zvuk nevyšel. Bezmocně se zmítal v pytli, ve kterém ho zlá čarodějnice odnášela pryč od jeho blízkých.

Ježibaba bydlela ve staré barabizně uprostřed hlubokého lesa. Každou noc takhle vyrážela na létajícím koštěti do města lovit děti, které místo toho, aby už dávno spaly, hrály po půlnoci hry. A pak ty děti ve svém brlohu pojídala.

Babizna přistála před barabiznou. Pec byla už roztopená, na stole byl připravený velký pekáč a vedle něj ležela velká sekera na porcování. Stařena se mlsně oblízla a vysypala Matěje z pytle na podlahu. Vystrašený Matěj se choulil v klubíčku před starou ježibabou a bál se na zlou čarodějnici podívat.

Ježibaba promluvila skřehotavým hlasem: „Než tě zaříznu, dostaneš poslední šanci se zachránit. Ale nejásej, nikomu se to ještě nepovedlo a nepovede se to ani tobě. Máš jen jeden život. Jakmile o něj přijdeš, je s tebou ámen. A pamatuj si: *každé písmeno je důležité!*“ A pronesla zaklínadlo: „Horrorum delirium krumpl fix!“

Matěj se ocitl v tmavé studené místnosti. Byla to hrobka. Na stropě uviděl velkou jedničku a vedle ní údaj 100%. Na zemi světélkovala šipka směřující ke dveřím. Uprostřed hrobky ležel v rakvi na kamenném podstavci mrtvý člověk. Matějovi přeběhl mráz po zádech. Běžel ke dveřím a zalomcoval jimi. Byly zamčené. V jednom z rohů hrobky se něco pohnulo. Osm zelených očí sledovalo Matěje. Lomcování probudilo ze spánku velkého pavouka, který se dal do pohybu. Matěj se vyděšeně schoval za rakev s mrtvolou. Až teď si všiml, že mrtvola je omotaná pavoučí sítí. A z kapsy jí čouhá klíč.

Po mrtvole pobíhali menší pavouci, děti velkého osminožce. Matěj překonal svůj odpor a skrze síť strčil ruku do kapsy a vytáhl z ní klíč. Na stropě přibyla ikonka klíče. Rychle běžel ke dveřím a strčil klíč do zámku. Sláva! Zatlačil. Těžké dveře se ani nepohnuly. Pavouk nečekal a zakousl se mu do nohy. Matěj s výkřikem pořádně zabral a vyběhl ven z hrobky. Na noze měl velkou jizvu od pavoučího kousnutí, jinak byl ale v pořádku. Podíval se nad sebe. Ikonka klíče zmizela a ze sta procent zbylo pouhých šedesát.

Pochopil, že je uvnitř nějaké hry. Hry o jeho život. A ten má jenom jeden, a když ho ztratí, babizna ho zařízne a on skončí na pekáči. Neměl ale příliš času na přemýšlení. Stál uprostřed nočního hřbitova a z hrobky se za ním vydal pavouk, kterému unikl jen těsně. Navíc se dala

do pohybu hlína na hrobech a nořily se z ní ruce, hlavy, pochroumané klouby. Matěj uviděl na zemi další šipku. Na nic nečekal a dal se do běhu. Teď byl hodně rád, že chodí do atletiky.

Z hrobů vstávali hladoví zombie a hrnuli se směrem k Matějovi, který běžel k bráně hřbitova. Mozek chytrého kluka - to je pro zombie velká lahůdka.

Brána byla samozřejmě zamčená. Na hledání klíče ale nebyl čas. Matěj šplhal na vysokou bránu. Zombie se shromáždili pod ním a začali bránou lomcovat. Matěj se držel jen tak tak. Když přelézal horní ostré hroty brány, za jeden se pověsil a ten se i s ním utrhl. Při pádu si pořádně natloukl. Zůstalo mu 35 procent zdraví. Vzal hrot do ruky a vedle jedničky se objevila ikonka s hrotem. Na zemi svítila další šipka. Zombie už bránu téměř vylomili. Matěj se dal znovu do běhu.

Havrani na stromech zlověstně krákali, po nebi kroužili supi, v křoví podél cesty to šustilo pohybem rychlých nohou a odněkud z dálky se blížilo strašidelné kvílení. Matěj se nezastavoval a stále běžel ve směru šipek, až přiběhl k široké černé řece. Podél břehů ležely okousané mrtvoly a jejich vyděšené obličejy prozrazovaly, že jejich poslední chvílky byly plné děsu a hrůzy.

Matěj byl taky vyděšený. Šipka ukazovala směrem přes řeku a zezadu se k němu blížili zombie a z křovin vylézali další a další pavouci. Matěj skočil do řeky a raději nepřemýšlel, jaké hrůzy se skrývají pod její hladinou. Teď byl pro změnu hodně rád, že chodí s rodiči často plavat, řeka byla široká nejmíň 200 metrů.

Něco slizkého se otřelo o jeho nohu. Zrychlil, co to jen šlo. Nebyl v řece sám. Pod hladinou se ukrývalo něco velkého. Opět ucítil, jak nějaká slizká věc oblízla jeho nohu. Srdce se mu rozbušilo, nejraději by už byl na druhé straně. Když byl kousek od břehu, vynořila se před ním velká hlava a z ní vycházelo několik chapadel. Matěj se rychle ponořil a pod vodou změnil směr. Pokusil se příšeru oklamat, obeplout ji a na jedno nadechnutí dorazit ke břehu.

Když mu došel dech, ucítil pod sebou pevnou zem. Vynořil se a brodil se ke břehu. Velký hlavonožec Matěje uviděl a vymrštil jedno ze svých chapadel, které se omotalo kolem Matějova pasu. Matěj byl už skoro na břehu, ale teď ho příšera táhla zpátky do hluboké vody. Naštěstí si vzpomněl na železný hrot brány a bodl jím několikrát do chapadla. Hlavonožec zaúpěl a pustil Matěje. Ikonka s hrotem zmizela. Matějovi zbývala pouhá čtyři procenta. Zbitý a zakrvavený, na pokraji sil, se vydal ve směru další šipky.

Kousek od břehu stál dům. Matěj vešel dovnitř. Za stolem seděla stará ježibaba a brousila sekeru a nože. Měřila si Matěje zkoumavým pohledem a mlsně se oblizovala. „Zajímavé. Jsi první, kdo se dostal až sem,“ zaskřehotala. „Ale netěš se, nejtěžší tě teprve čeká.“ Matěj už se dokázal na babiznu podívat. A ta pokračovala: „Za mnou vidíš patery dveře. Jedny z nich vedou domů, k tátovi a mámě. Ostatní-“ babizna mlsně polkla, „-ostatní vedou na pekáč. Máš jedinou náповědu: *Domů, máma, táta*. Vyber si dveře!“

Babizna si byla jistá dobrou večerí. Nad Matějem svítil jeden život a čtyři procenta zdraví. A najednou byly jen tři. Babizna se uchechtla: „Času ti moc nezbyvá, přemýšlej!“ A dál brousila velký nůž.

Matěj zoufal. Nevěděl, podle čeho má vybrat ty správné dveře. Dvě procenta... „Domů...“ řekl tiše. „Máma... Táta...“ Znělo to jako šifra, co mu máma poslala k vyluštění v dopise na školu v přírodě. *Tři slova. Každé má dvě slabiky... Každé písmeno je důležité*, řekla čarodějnice těsně předtím, než poslala Matěje do hry. Jedno procento... Z posledních sil se doplazil ke dveřím s číslem čtyři a vzal za kliku.

Když otevřel oči, ležel ve své posteli a na peřině před ním ležel tablet. „Tentokrát jsi měl štěstí!“ skřehotala z něj naštvaná ježibaba. „Příště to bude těžší.“

Matěj tablet rychle vypnul a hodil na druhou stranu postele, co nejdál od sebe. Zakutal se pod peřinu. Dveře pokoje se otevřely. Dovnitř vešla máma, pohládila jej a dala mu pusku.

A odešla taky spát. Matěj věděl, že po půlnoci už hry hrát nikdy nebude. A byl moc rád, že je zase doma s Adélkou, mámou a tátou.